

Οι πειρασμοί (Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού)

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Του Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού

Τα λυπηρά που μας συμβαίνουν γίνονται ή για παιδαγωγήσή μας, ή για την εξάλειψη παλιών αμαρτιών, ή για διόρθωση της τωρινής αμέλειάς μας, ή για αποτροπή μελλοντικών αμαρτιών. Εκείνος λοιπόν που συλλογίζεται ότι ο πειρασμός τού συνέβη για κάποιον από αυτούς τους λόγους, δεν αγανακτεί, όταν τον χτυπούν ή τον αδικούν ή του κάνουν κάποιο άλλο κακό. Καθώς μάλιστα συναισθάνεται τις αμαρτίες του, ούτε κατηγορεί εκείνον που του προξενεί τον πειρασμό, αφού, είτε μέσω αυτού είτε μέσω άλλου, όφειλε να πει το ποτήρι της θείας δικαιοσύνης. Αντίθετα, στον Θεό αποβλέπει και τον ευχαριστεί για ό,τι επέτρεψε, και τον εαυτό του κατηγορεί και δέχεται πρόθυμα την παιδαγωγική δοκιμασία, όπως έκανε ο Δαβίδ με τον Σεμεί (Β' Βασ. 16:5-13). Ο ασύνετος άνθρωπος, από την άλλη, ζητά συχνά από τον Θεό να ελεηθεί και να ελευθερωθεί από τα δεινά, όταν όμως έρχεται το έλεος, δεν το δέχεται, επειδή αυτό δεν είναι όπως εκείνος ήθελε, αλλά όπως το έκρινε συμφέρον ο Γιατρός των ψυχών. Γι' αυτόν τον λόγο αδημονεί και αναστατώνεται, και άλλοτε τα βάζει οργισμένος με

τους ανθρώπους, ενώ άλλοτε βλασφημεί τον Θεό. Έτσι όμως και αγνωμοσύνη δείχνει, και ενίσχυση στον πειρασμό του δεν παίρνει.

Οι δαίμονες μας προξενούν πειρασμούς είτε αυτοί οι ίδιοι είτε ξεσηκώνοντας εναντίον μας εκείνους που δεν φοβούνται τον Θεό. Μας πειράζουν αυτοί οι ίδιοι, όταν χωριστούμε από τους ανθρώπους, όπως έκαναν στον Κύριο στην έρημο (Ματθ. 4:1-10)· και μέσω ανθρώπων, όταν ζούμε ανάμεσα σε αυτούς, όπως τον Κύριο μέσω των Φαρισαίων (Ματθ. 16:1· 19:3). Εμείς όμως, έχοντας το βλέμμα στραμμένο στο πρότυπό μας, τον Κύριο, ας τους αποκρούσουμε και στις δύο περιπτώσεις.

Κάθε σχεδόν αμαρτία γίνεται μέσω ηδονής, και κάθε εξάλειψη αμαρτίας γίνεται μέσω κακοπάθειας και λύπης, είτε θεληματικής, με τη μετάνοια, είτε σταλμένης από την οικονομία του Θεού, με πειρασμό που επιτρέπει η πρόνοιά του. Γιατί, όπως λέει ο απόστολος, αν ανακρίναμε εμείς τον εαυτό μας, δεν θα επισύραμε την τιμωρία του Θεού· όταν όμως ο Κύριός μας τιμωρεί, μας διαπαιδαγωγεί, έτσι ώστε να μην καταδικαστούμε μαζί με τον κόσμο (Α' Κορ. 11:31-32).

Από τους πειρασμούς άλλοι φέρνουν στους ανθρώπους ηδονές, άλλοι λύπες και άλλοι σωματικούς πόνους. Γιατί ανάλογα με την αιτία των παθών που βρίσκεται στην ψυχή βάζει σε αυτήν και το φάρμακο ο Γιατρός των ψυχών με τις δίκαιες κρίσεις του.

Όταν σου έρθει πειρασμός χωρίς να το περιμένεις, μην κατηγορείς εκείνον που σου τον προξένησε, αλλά αναζήτησε το γιατί, και όταν το βρεις, διορθώσου.

Ο συνετός άνθρωπος, καθώς αναλογίζεται το θεραπευτικό αποτέλεσμα των κρίσεων του Θεού, υπομένει με ευχαριστία τους πειρασμούς που αυτές επιτρέπουν να του συμβούν, θεωρώντας αιτία τους τις αμαρτίες του και κανέναν άλλον. Ο ασύνετος, αντίθετα, επειδή αγνοεί την πάνσοφη πρόνοια του Θεού, όταν αμαρτάνει και παιδαγωγείται με πειρασμούς, θεωρεί αίτιους αυτών ή τον Θεό ή τους ανθρώπους.

Εκείνος πραγματικά θέλει να σωθεί, ο οποίος δεν αντιστέκεται στα θεραπευτικά φάρμακα. Και αυτά είναι οι οδύνες και οι λύπες που έρχονται με τους ποικίλους πειρασμούς. Όποιος όμως αντιστέκεται, δεν γνωρίζει ούτε τι εμπορεύεται στον εδώ κόσμο, ούτε τι πρέπει να αγοράσει με αυτές προτού φύγει από τον κόσμο.

Εκ του βιβλίου: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Γ